

NGƯỜI HÓA HỒ

nha nam

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

NGƯỜI HÓA HỒ

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

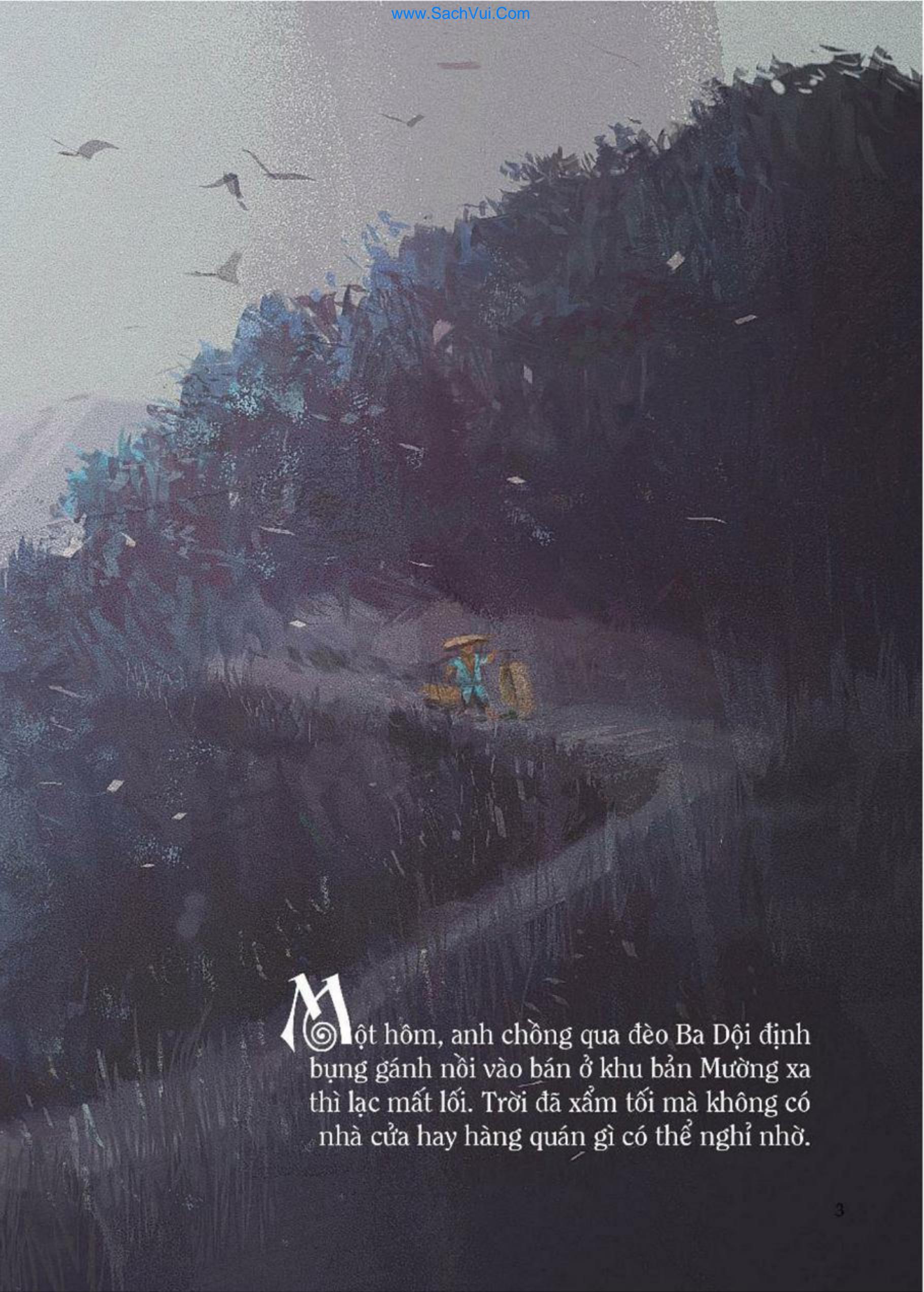

HOÀNG OANH
LÊ,
THÀNH PHONG
LÊ!

Thanh Hóa, có nhà nọ nghèo túng lăm, làm
nghề nung nồi đất, thường qua lại bán hàng ở vùng
Tam Điệp Ninh Bình.

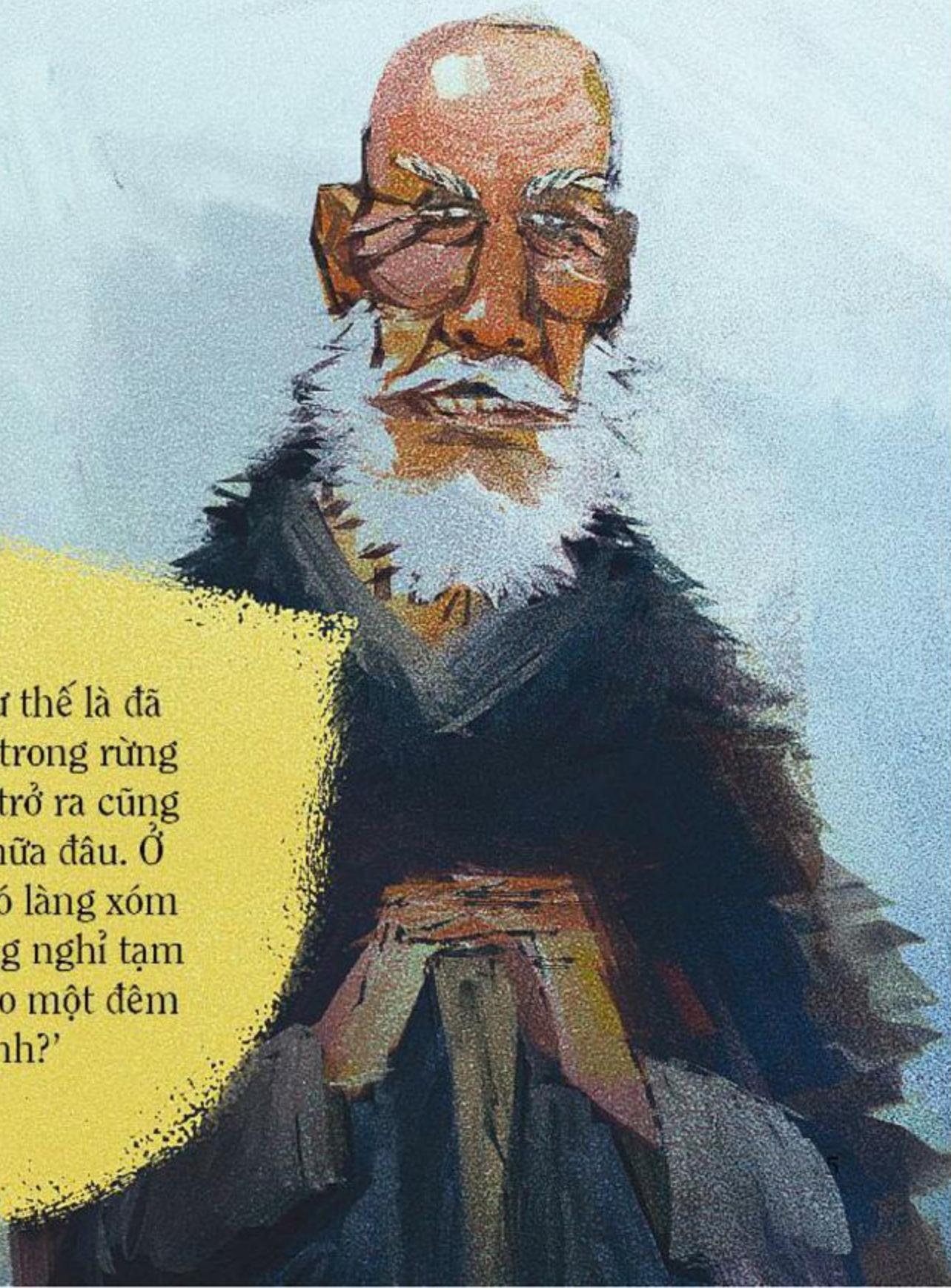

Một hôm, anh chèo qua đèo Ba Dội định bụng gánh nồi vào bán ở khu bản Mường xa thì lạc mất lối. Trời đã xẩm tối mà không có nhà cửa hay hàng quán gì có thể nghỉ nhở.

Anh men theo vách đá đi mãi về hướng Tây, được một quãng xa thì bỗng gặp một cụ già quắc thước đứng dưới gốc cây như chờ sẵn. Anh hàng nòi mừng rỡ vội rảo bước đến hỏi thăm đường. Ông già bảo:

‘Anh đi như thế là đã vào quá sâu trong rừng rồi, có quay trở ra cũng không kịp nữa đâu. Ở đây chẳng có làng xóm nào. Chỉ bằng nghỉ tạm trong nhà lão một đêm rồi tính?’

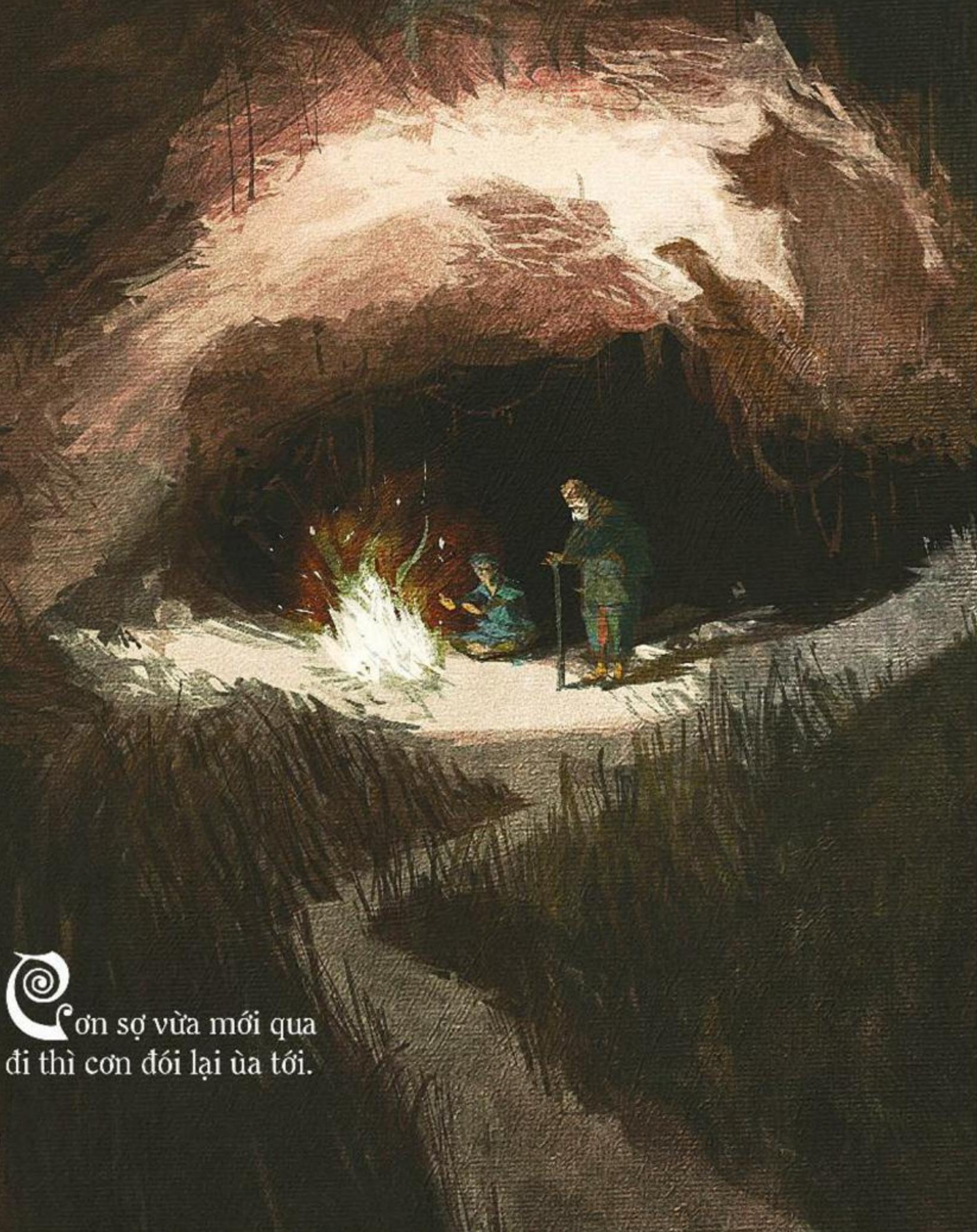
Người bán nồi cắm tạ rồi theo chân ông già. Càng đi, cây cối càng rậm rạp, cỏ lác lút đầu người.

Anh hàng nồi sò lầm, vừa toan cất tiếng hỏi thì ông lão đã giơ tay trở trước mặt mà răng:

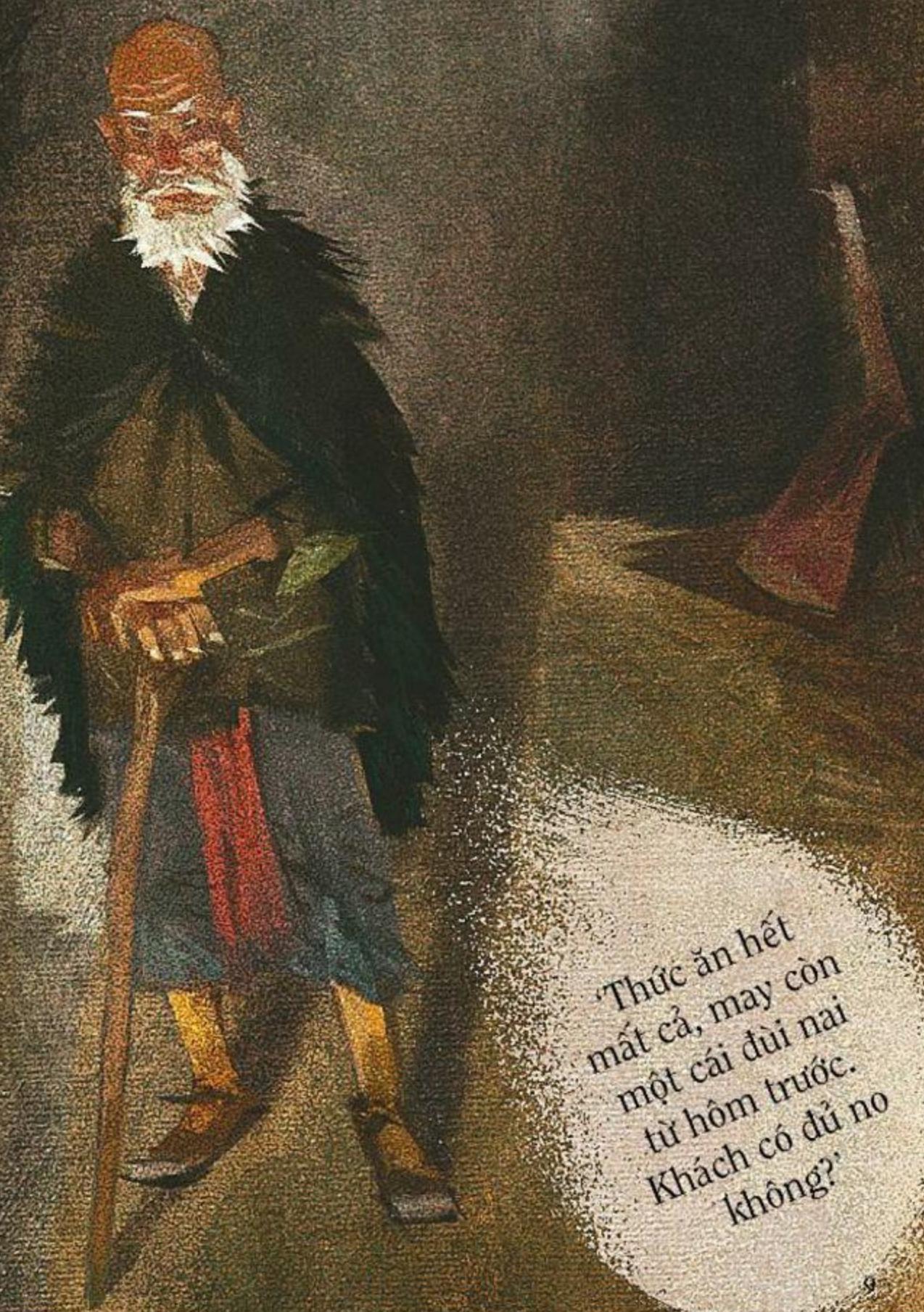
‘Đã đến
nơi rồi’.

Nhà ông lão thực ra chỉ là một cái hang tối mù, ẩm thấp, không đèn đóm. Anh hàng nòi lấy bùi nhùi đánh lửa rồi gom cành cây đốt lên một đống lửa phía trước hang ngồi sưởi.

Còn sợ vừa mới qua
đi thì con đói lại ùa tới.

Như đoán được ý khách, ông già đưa mắt về phía góc hang, nói:

'Thức ăn hết
mất cả, may còn
một cái đùi nai
từ hôm trước.
Khách có đủ no
không?'

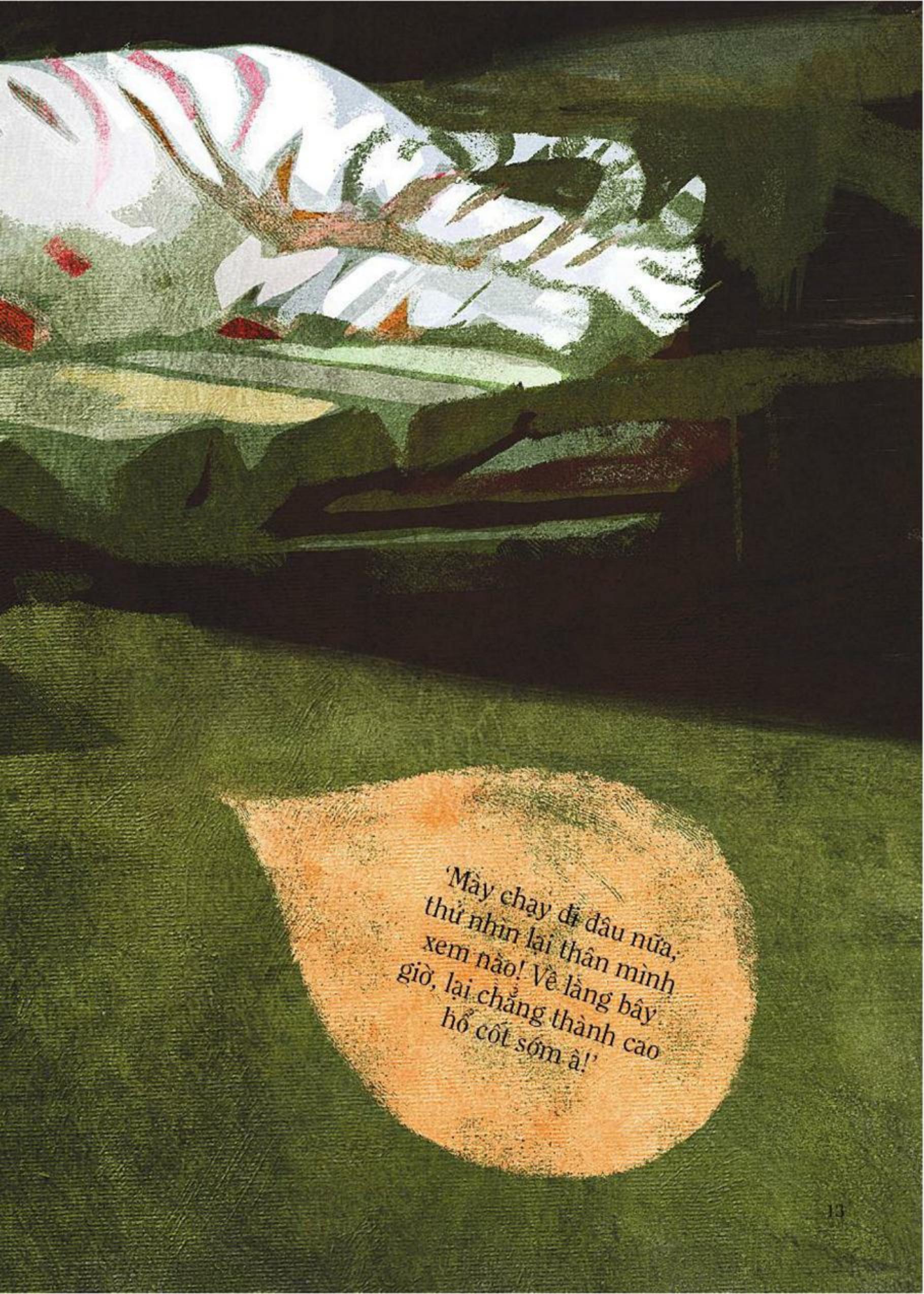
Anh hàng nồi bèn nướng cái đùi nai ấy lên mà đánh chén. Xong anh ngả lưng ngay cửa hang mà đánh một giấc thật thỏa thê.

Dến khuya, sương xuống lạnh buốt, anh lơ mơ thấy như có người đắp cho một cái áo rồi lại ngủ thiếp đi, chẳng để ý gì nữa.

T
rời sáng rõ, anh giở mình hé mắt thì thấy đang nằm cạnh một con hổ trắng. Nó ngáy như sấm rền, phì ra hơi thở tanh nồng. Người bán nồi hồn vía lên mây, vùng dậy bỏ chạy. Hổ vừa thức giấc thấy vậy cũng không buồn đuổi, nó vươn mình rồi cất tiếng bảo rằng:

'Mày chạy đi đâu nữa,
thứ nhìn lại thân mình
xem nào! Về lồng bay
giờ, lai chẳng thành cao
hổ cốt sớm à!'

Anh chàng bán nồi giật
mình khụng lại cúi nhìn,
kinh hoàng thấy da thịt mình
đã mọc lông vằn vện, trong
mồm nanh mọc nhọn hoắt,
phía dưới ve vẩy một cái đuôi
cọp. Thì ra anh đã hóa hổ tự
khi nào.

Còn chưa hết
bàng hoàng, hổ lai
bảo:

‘Về làm gi
nữa, theo ta
thì ăn có ăn’.

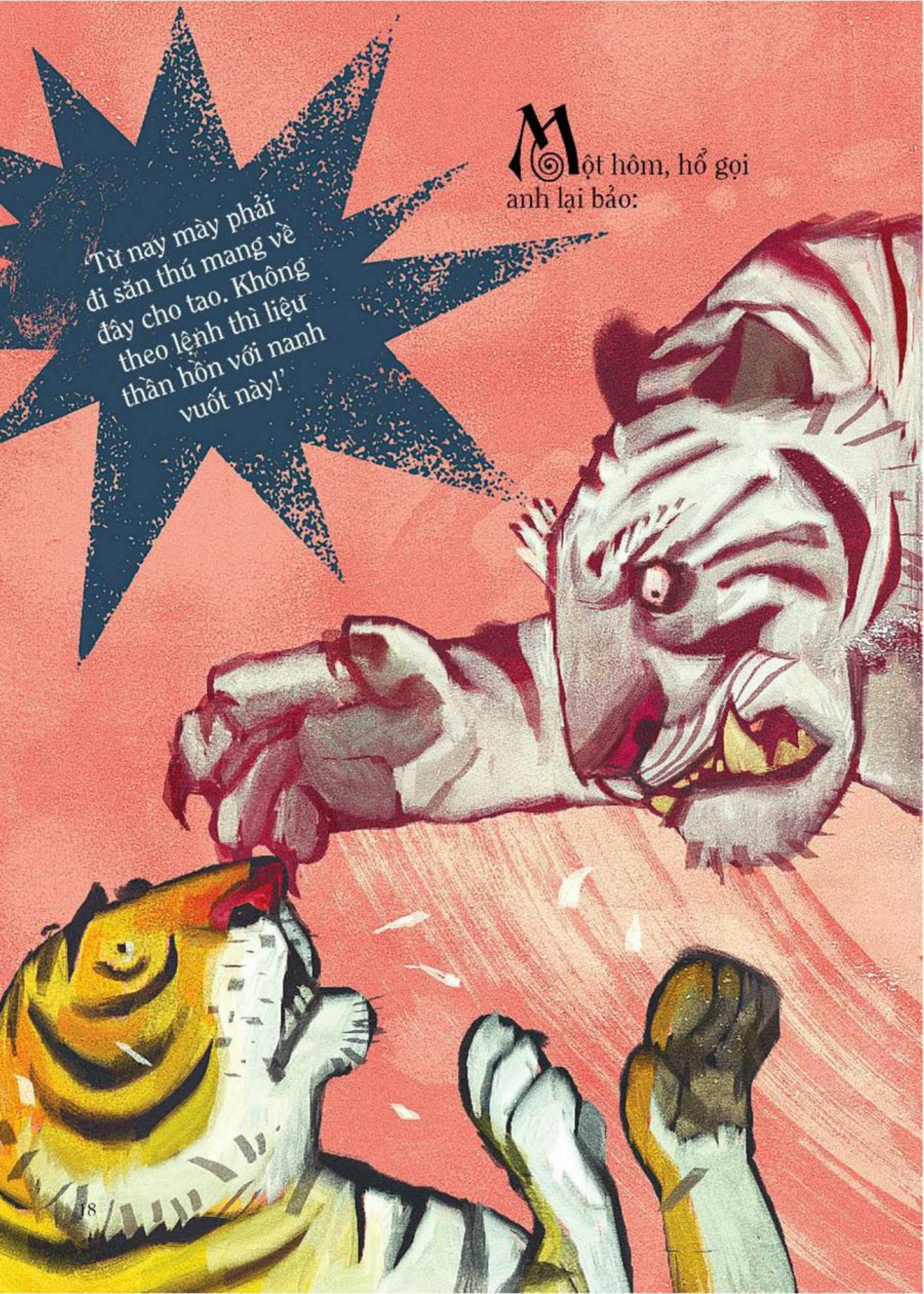

Anh bắn nồi chép miệng nghẽn thoi thì đằng nào
mình cũng thành hổ mất rồi, mà con đói không biết từ
đâu lại đến, bụng dạ cồn cào, bèn cúp đuôi đi theo hổ.

Hổ bắt đầu dạy cho anh các cách núp, vồ, vờn... Dần dần, anh cũng thành thạo hết các miếng.

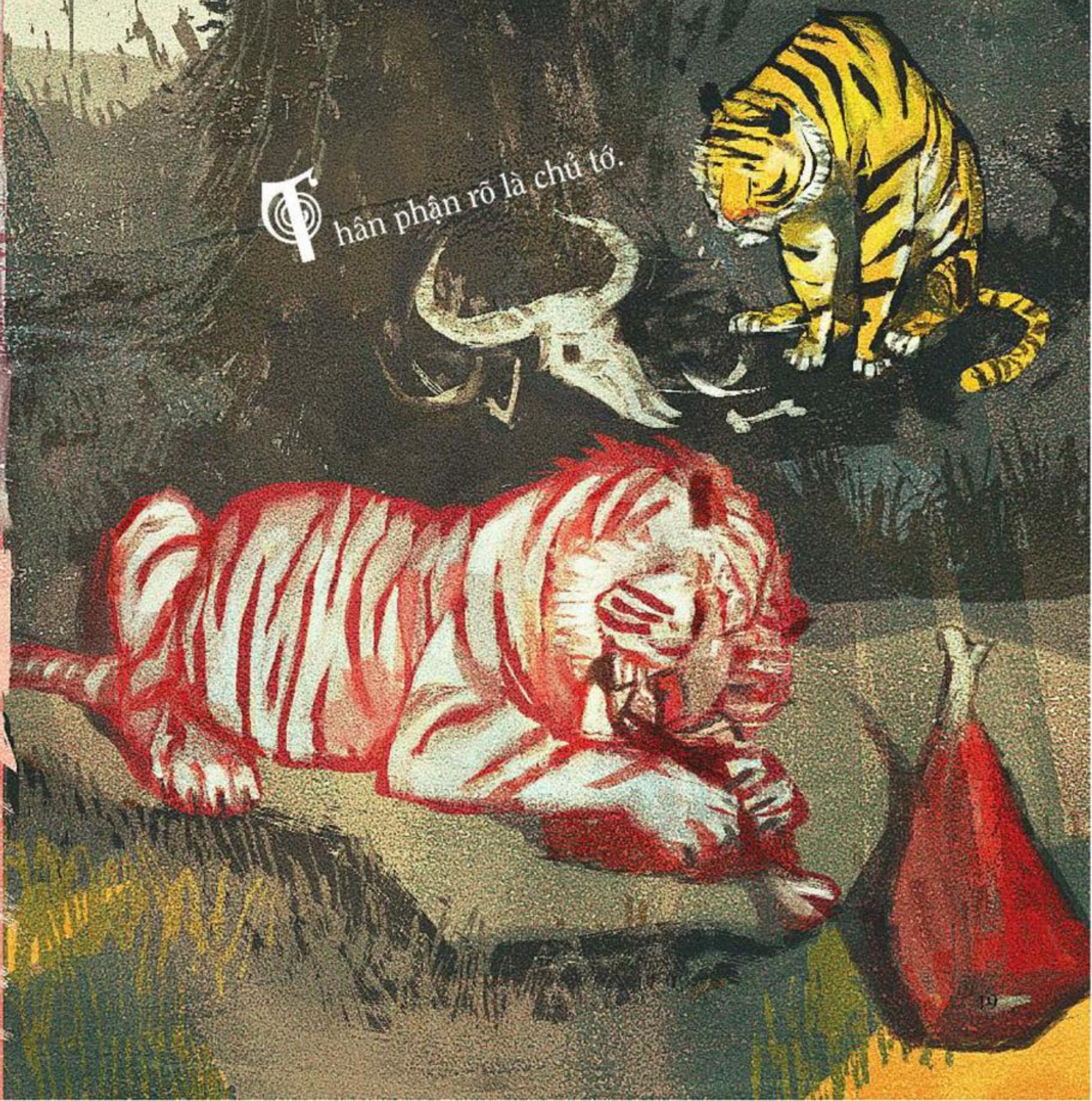
Từ nay mày phải
đi săn thú mang về
đây cho tao. Không
theo lệnh thì liệu
thần hồn với nanh
vuốt này!

Một hôm, hổ gọi
anh lợai bảo:

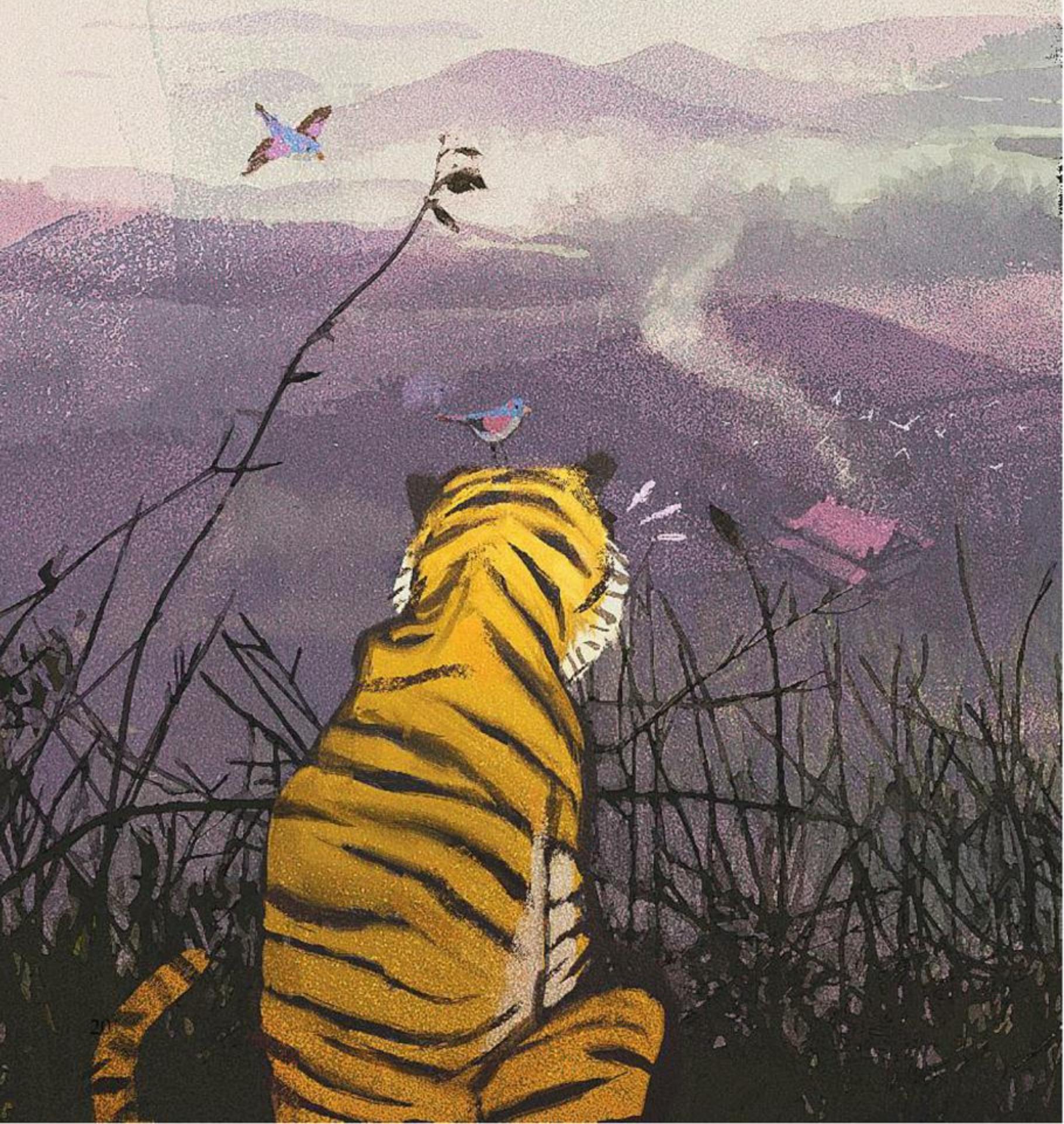

Từ hôm ấy trở đi, hổ nầm thong dong trong hang, còn anh phải đi kiếm thức ăn. Kiếm được con vật nào thì phải mang về cho hổ trước, còn thừa xương xẩu mới đến lượt mình.

Thân phận rõ là chủ tớ.

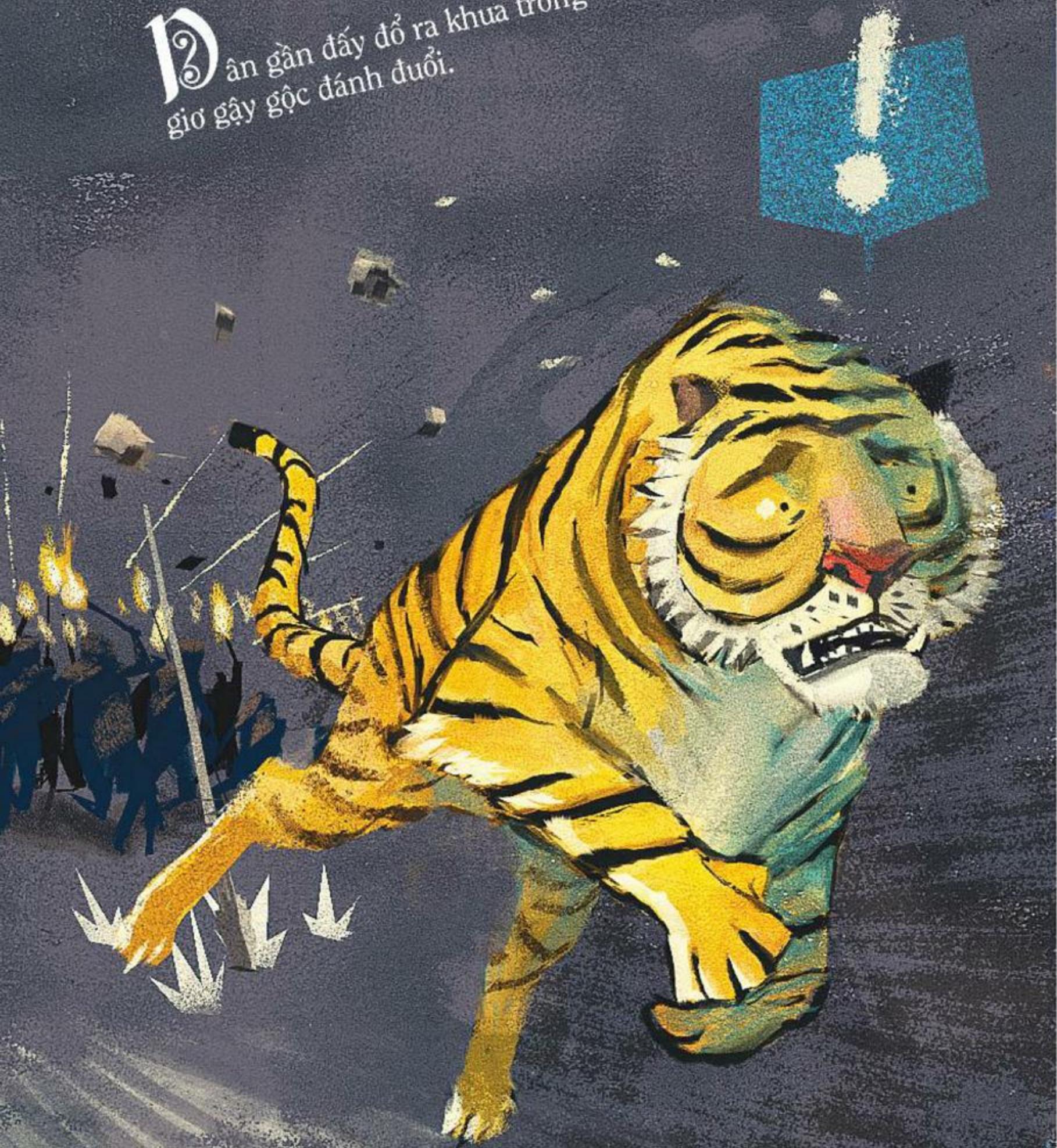
Một chiều nọ, anh đi tìm mồi, lên đến một đỉnh núi bỗng thấy thấp thoáng làn khói nhạt từ một ngôi chùa giữa mây lùm cây. Anh cảm giác trước kia hình như mình đã từng đến chỗ này, bèn nhanh chân tìm đến. Thì ra chính là ngôi chùa gần làng mà anh hay đưa vợ đi ngày rằm ngày Tết.

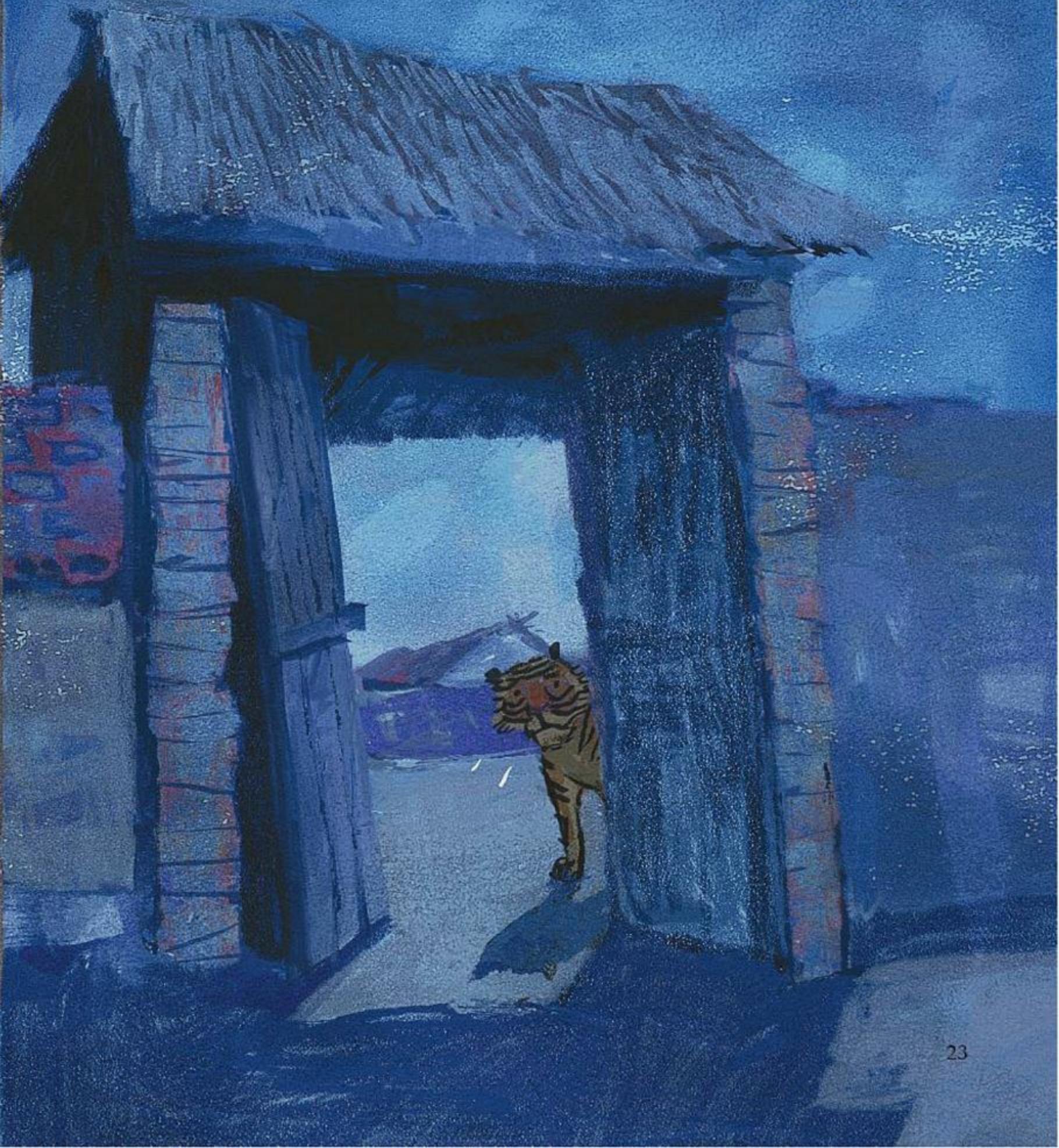

Chợt nhìn thấy một người làng, anh cát
tiếng gọi giờ đã thành tiếng gầm ậm ẹ.
Người đi chùa trông thấy thất kinh la váng
lên bỏ chạy.

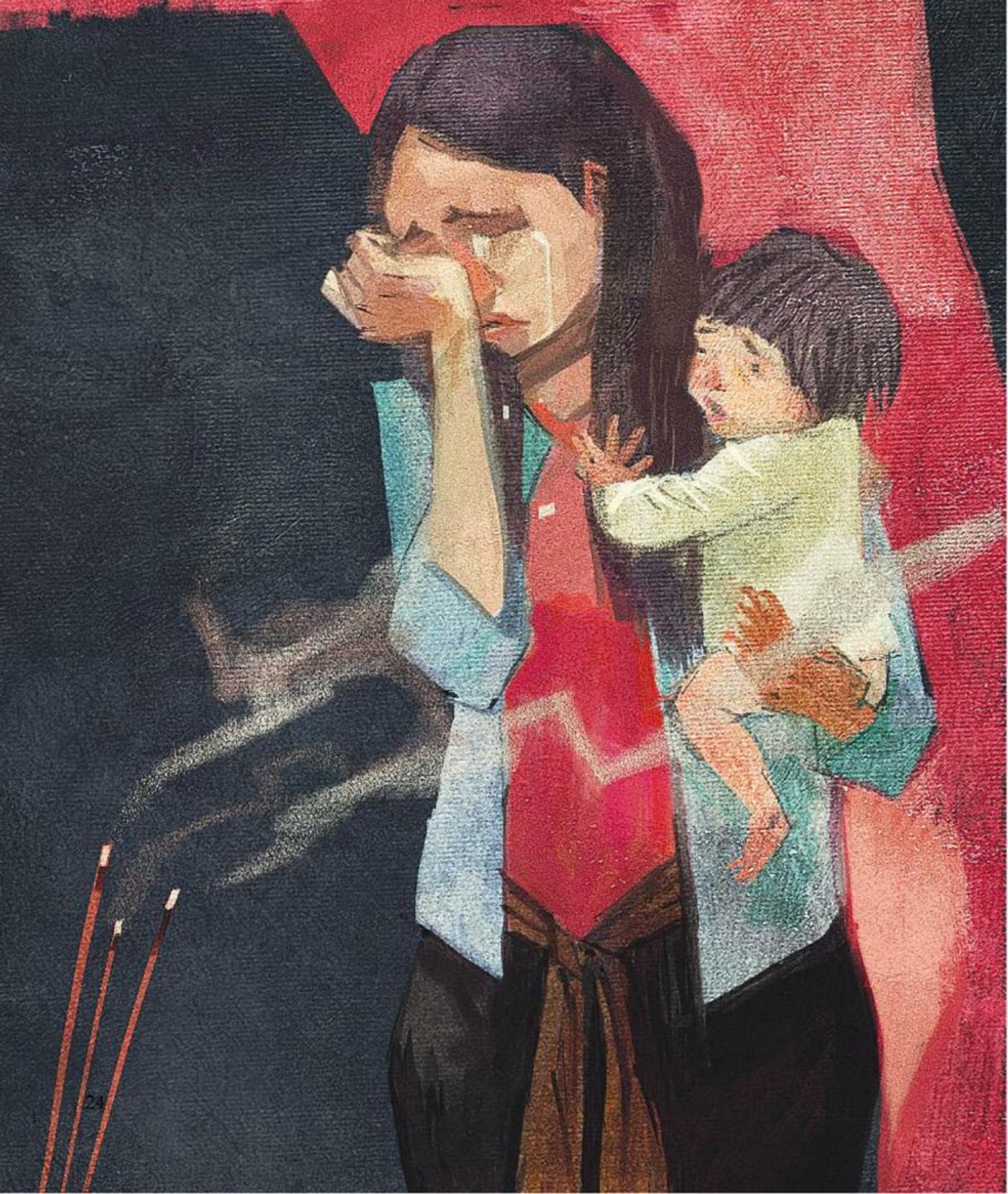
Dân gần đấy đổ ra khua trống chiêng phèng la,
giơ gậy gốc đánh đuổi.

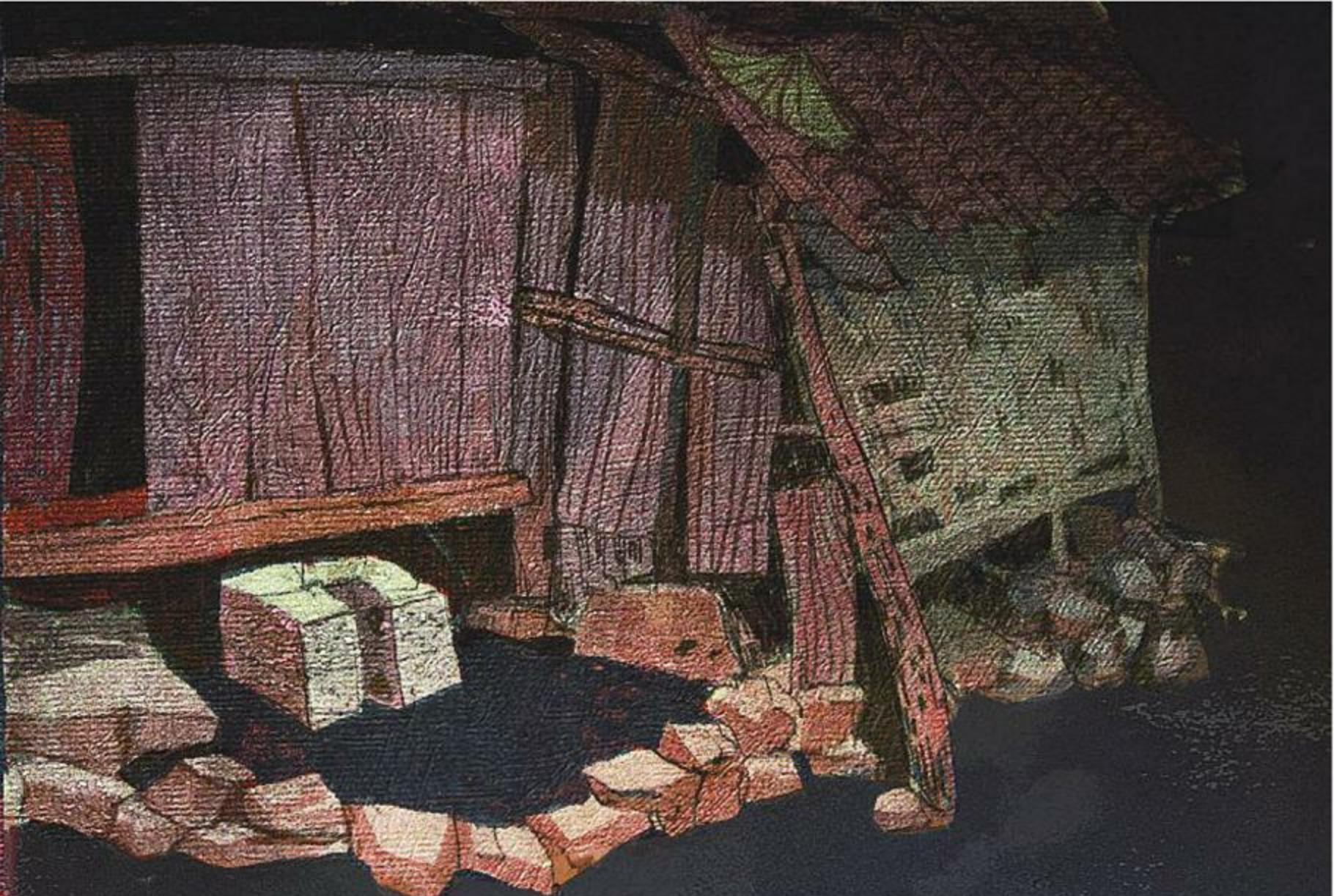

Anh vùng chạy thoát, nhưng không về hang mà lên núi tìm chỗ nǎm phục. Đến nửa đêm lại theo lối khác tìm về nhà.

Ngóp nhìn qua khe liếp, anh thấy vợ mình đang bế con đứng khóc trước bàn thờ.

Anh chàng tự nghĩ mình giờ đã thành loài khác, bất
giác rời nước mắt năm cuộn tròn một xó.

Fến tảng sáng, anh
không dám ở lại bèn
lủi thủi trở lên núi. Hổ
chúa thấy anh đi cả
ngày mà không có gì
đem về, giận lẩm giờ
tay tát anh một cái,
miệng quát:

‘Thằng này,
mày lại định
giở chứng
phỏng?’

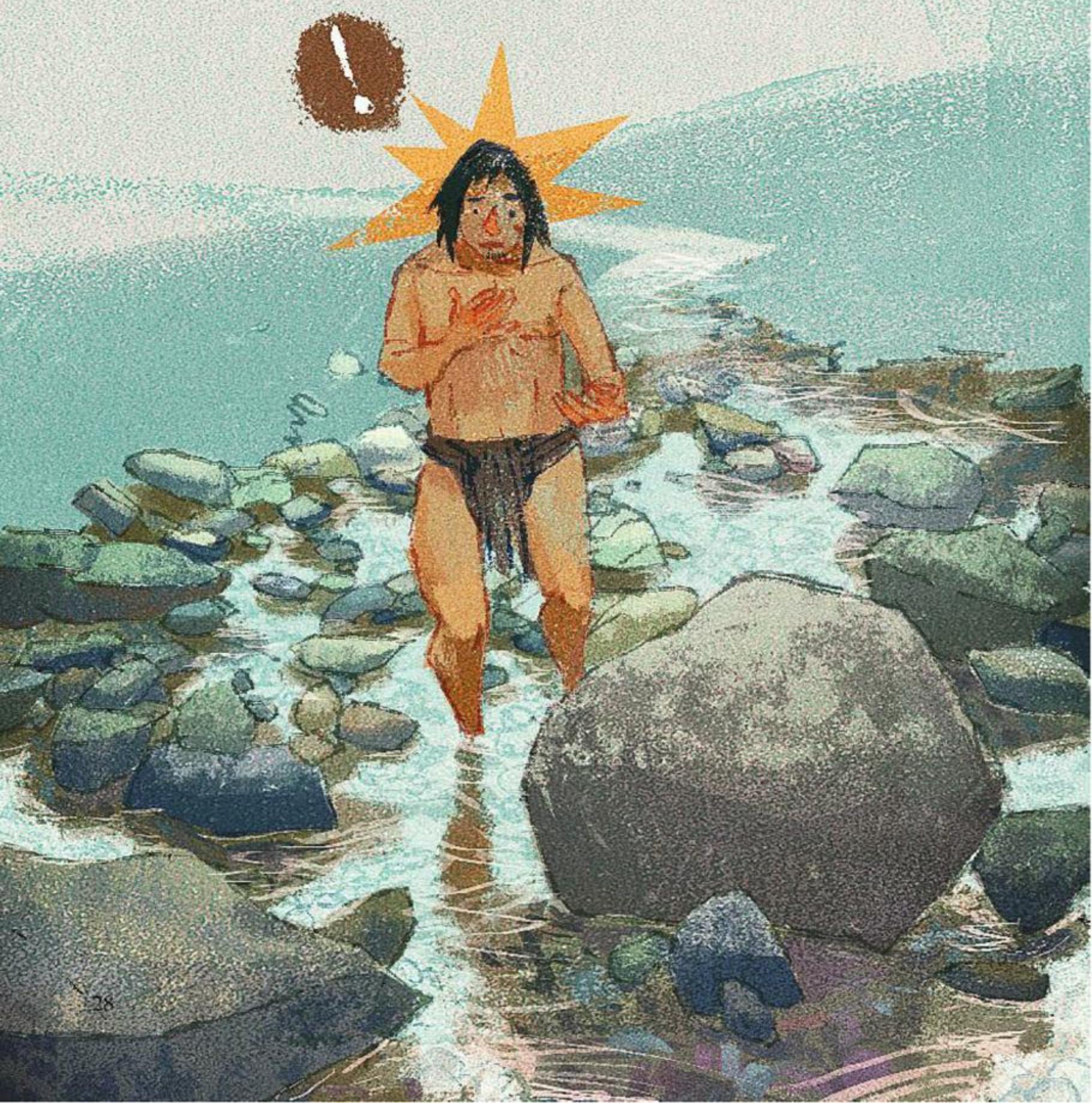
R

ồi chom đến giờ nhanh mùa vuốt câu
xe anh.

ROAR!

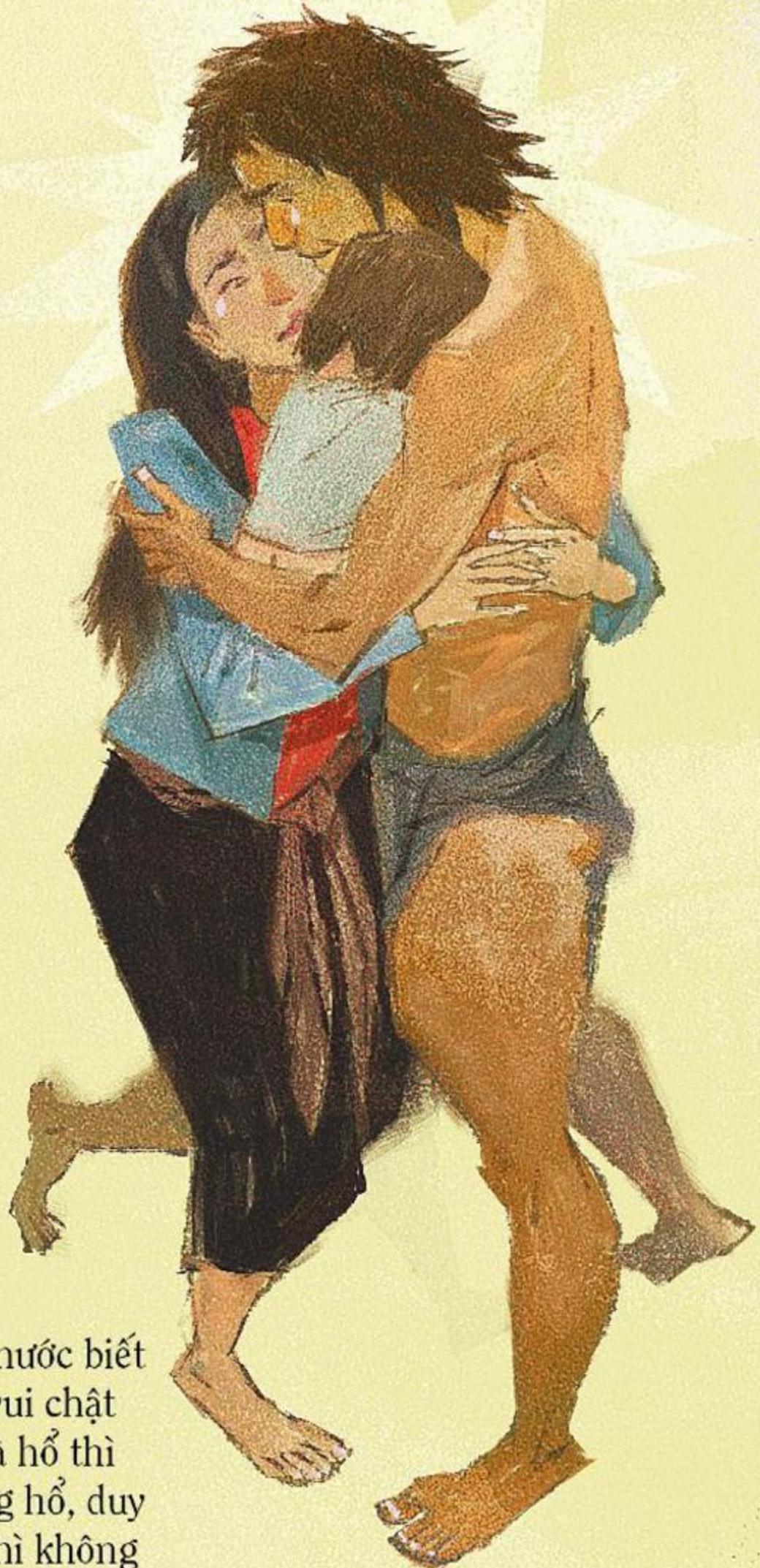
Lốt hổ rách toạc cả ra, anh hàng nòi nhanh chân thoát ra được liền bỏ chạy một mạch.

Anh chạy đến đứt hơi mới dám dừng lại, soi mình xuống suối nước gần đó, anh kinh ngạc thấy mặt mũi mình đã trở lại như xưa.

Loanh quanh
một hồi anh ra được
đường cái rồi tìm về
nhà cũ. Chị vợ ôm
chầm lấy anh mà
khóc nức nở.

Người làng người nước biết
chuyện kéo đến chia vui chật
nhà. Anh kể khi còn là hổ thì
ăn ngủ đi lại đều giống hổ, duy
chỉ có tâm địa mình thì không
phải là loài thú mà thôi.

NGƯỜI HÓA HỒ

Bản quyền © Công ty cổ phần Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2011.

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

44B Hàm Long, Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: 04 38225473 - 04 39436126; Fax: 04 39436133

Chịu trách nhiệm xuất bản

ĐẶNG THỊ BÍCH NGÂN

Biên tập: Minh Châu

Trình bày: Mai Mai

In 5.000 cuốn, khổ 15 x 21cm tại Công ty Cổ phần In Viễn Đông. Căn cứ trên số
đăng ký kế hoạch xuất bản: 391-2011/CXB/11-18/MT và quyết định xuất bản số
100/QĐ-MT của Nhà xuất bản Mỹ Thuật ngày 21.4.2011.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2011.

Liên kết xuất bản và phát hành:

Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam

1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Da, Hà Nội

Điện thoại: 04.35146875 - Fax: 04.35146965

Website: www.nhanam.vn

Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh

Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,

Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh

Điện thoại: 08 38479853 - Fax: 08 38443034

Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn